

ZÖRGETŐ

Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (Jel 3.20)

4. oldal: *Gondolatok a két legnagyobb reformátortól*

7. oldal: *Kőbe vésett reformáció*

9. oldal: *Gyász és vigasz*

11. oldal: *Ha Biblia lenne a mobilom*

15. oldal: *Reményik Sándor: A fordító*

„Mivel tehát megigazultunk hit által, békességiünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róma 5:1)

Isten szeretetének mérhetetlen gazdagsága minden nemzedék számára kijelentetik és erről maga Isten gondoskodik. A hit útját sokszor akadályozta az emberek által elferdített vallási gyakorlat, a tévedések hittételként való elfogadása, és az emberek feletti félelem központú lelki uralom kiterjesztése. Bátorság kell ahhoz, hogy megérintsük azt, ami szentnek és sérthetetlennek tűnik és abszolút tekintélynek számít. A legnagyobb dolgokkal kapcsolatban elakad az embernek a hangja és nem találja a kifejezéseket. Luther Márton személyisége, útkeresése, gyötrelmei, és vívódásai, mint olvasztótégely az Isten kezében alkalmassá tette egy nagyobb és mindenkire érvényes igazság felmutatására. Krisztus kegyelmének és megváltói tettének egyedüli üdvözítő voltát az emberi cselekedetek üdvösségszerző hatalmával szemben ismét ki kellett mondani.

A megváltás szabadságának elvesztése a hit útján gyötrellemmel, félrevezetéssel, és az emberi lelkek felett gyakorolt hamis hatalommal jár. Megkötöz, megfélemlít, vagy éppen látszatbékességre juttat.

Isten Lelke adott erőt és bölcsességet a reformátoroknak, hogy minden megfélemlítés ellenére ne adják fel a mások életét is megtartó igazságok kimondását. Tisztelettel kell gondolnunk azokra, akik

ebben a munkában részt vettek, néhányat felsorolok: Kálvin János, Szegedi Kis István, Huszár Gál, Méliusz Juhász Péter, Károli Gáspár, Szenci Molnár Albert és még sokan mások.

A magunk területén mindannyian ennek a szellemi örökségnek a hordozói és táplálói vagyunk. Identitásunk és hitünk formáltatásában, a mindennapok feladatai között alkalmunk és lehetőségünk van ma már anyanyelvünkön olvasni a szentírást, nem tabu gondolkodni és megvizsgálni hitünk kérdéseit, és nem vagyunk alávetve lelki értelemben a bűnbocsátó-cédulaszerű mechanizmusoknak és mintáknak. Gyermekeinket egy megtartást és menedéket adó Istenhez tudjuk vezetni, aki Jézus Krisztusban felfedi titkát számukra, és tanítása biztos alapot ad az életükben.

A református lelki örökségnek része a folyamatos reformáció gyakorlása a mindenkori deformációval, megmerevedéssel, és elhajlásokkal kapcsolatban. Az egyház egysége nem a felszínen kell, hogy megmutatkozzon, hanem Isten újjáéltető megváltói tétével összhangban az emberek lelki megtartását kell munkálni. Isten gazdagító kegyelmét kívánom a reformáció ünnepén minden testvérünk számára és kívánom, hogy élő hitünk legyen, ami alkalmas a jelen korszak kihívásaival szemben megállni és megtartja lelkünket az üdvösség útján.

CSENKI ANDRÁS *lelkipásztor*

Kedves Rákosfalvai Testvérek!

Június 24-28 között tartottuk szokásos nyári napközis táborunkat, a téma az is-teni gondviselés volt. Nagy örömmünkre ismét nagyon sok gyermek vett részt az alkalmon.

Szeptember 16-án gyülekezeti kirán-
dulásra mentünk Visegrádra. Nagy él-
ményt nyújtott a királyi palotában tett
látogatásunk, a nagyon izgalmas „nem
könyvszagú” idegenvezetés. Utána a Fel-
legvárat látogattuk meg. A végén a cso-
port egyik fele áhítaton vett részt, míg
a gyerekek és a gyermeklelkű felnőttek
egy nagyszabású bobozásban vettek
részt. A gyermekek az emeletes busz
felső szintjén nagy kedvvel „segítették
a buszvezetésben”.

Keresztelő:

TÖSÉR ADÉL,
HALÁSZVÁRI BALÁZS,
SZABÓ BENEDEK

Isten áldja a keresztelő családokat!

Temetés:

KOVÁCS SIPEKI PÉTERNÉ,
BÁCSKAI ISTVÁN,
DR. TÓTH GÁBORNÉ,
FARKAS BÉLA,
SEFCSIK NÁNDORNÉ

*Áldott legyen az emlékezetük! Isten
törölje le a könnyeket a gyászoló csa-
ládokról!*

Gondolatok a két legnagyobb reformátortól

Talán az a legjobb, ha a nagy reformátorok szólalnak meg ma is, és mi hallgatjuk őket, mondatonként olvassuk el tanításait, és elgondolkozunk. Keressük, hogy mit kell, és hogyan lehet ma még magunkat is reformálni, és így a gyülekezetünket, egyházunkat, országunkat, talán még a világot is! A két legnagyobb reformátortól, Luther Mártontól (Martin Luther), és Kálvin Jánostól (Jean Calvin) az olvasandó, és gondolkozni való idézetek:

Luther Márton

- „Ha tudnám is, hogy holnap elpusztul a világ, még akkor is ültetnék egy almafát.”
- „Bölcsesség, ész, tudomány és író toll: úgy kell, hogy ezek regnálják a világot.
- „Akarom, vagy nem akarom: ellenfeleim kényszerítenek rá, hogy napról napra bölcsőbb legyek.”
- „Isten egyik legszebb és legcsodálatosabb adománya a muzsika.”
- „A legnagyobb bolondság: sok szóval semmit sem mondani.”
- „Istent fölfogni nem lehet, mégis érezni lehet őt, mert látszik, érződik és megmutatkozik mindenekben.”
- „Az igazi hívők mindig úgy érzik, hogy nem hisznek... viszontag a kontárok azt hiszik, hogy semmi hiba nincs az ő művükben.”
- „És amint a csillagok nem alkotják [...] az égboltot [...] azonképpen a cselekedetek sem érdemlik a mennyet, hanem csak díszítik a hitet.”
- „A hit tehát a cselekvő, s szeretet a cselekedet.”
- „A hit által válunk Isten fiaivá.”
- „Állandóan úton vagyunk, és folyton magunk mögött kell hagynunk, amit tudunk, és azt kell keresnünk, amit még nem ismerünk és nem a miénk.”
- „Egy kereszténynek keveset kell beszélnie és sokat kell tennie.”
- „Először az embernek kell megváltoznia, akkor a cselekedetek is megváltoznak.”
- „Aki hisz, annak minden a javára válik, semmi sem árt; aki nem hisz, annak minden árt, semmi sem használ.”
- „Aki hisz, annak minden a javára válik, semmi sem árt; aki nem hisz, annak minden árt, semmi sem használ.”
- „Az igazság egy átmeneti dolog, amely végül véget ér; de a lelkiismeret örökévaló, és soha nem szűnik.”
- „A gonosz ember senkinek sem olyan elviselhetetlen és ártalmas, mint önmagának.
- „Nagyobb a bűne annak, aki nem bocsát meg, mint annak, aki a bűnt elkövette.”
- „Az ember akkor érzi leginkább, hogy Isten keze felette van, amikor átgondolja élete eltöltött esztendeit.”

Kálvin János

- „Isten olykor éppen könyörületéből tagadja meg az övéitől azt, amit a hitetleneknek haragjában megenged.”
- „Jaj a világnak, ha Krisztust inkább akarja harcra bírni, mint az általa nyújtott békét magához ölelni.”
- „Kívánjuk, amint kívánnunk is kell, hogy a mi szolgálatunk a világra hasznos legyen.”
- „Minden ember pedig javítsa önmagát!”
- „Igaz, gond, baj nélkül sohasem leszünk, de van segélyforrásunk [...]”
- „Mi egyáltalán nem óhajtjuk, hogy elnézzék hibáinkat, szemet hunyván azok felett.”
- „Lelkünk felett az Isten az egyetlen törvényhozó.”
- „Megvallom, hogy az én véleményem szerint a legkevesebb ceremónia volna a legjobb.”
- „Olyan ugyanis az élet, mint egy órállomás, ahová az Úr helyezett minket.”
- „Az egyház felettébb szenvedett az emberi hagyományok terhe alatt, [...] szükségszerűleg könnyíteni kellett e terheken.”
- „Mert vagy meg kell tagadnunk Krisztust, vagy pedig meg kell vallanunk, hogy az ő Lelke által vagyunk keresztények.”

- „[...] annyit közölt velünk [Isten], amennyiről látta, hogy szükséges számunkra és hasznunkra van.”
 - „Mert egyedül Ő bocsátja meg a bűnöket, amelyeket mindenkor csak néki lehet megvallani.”
 - „[...] a mi üdvösségünk Isten ingyen kegyelmének forrásából ered [...]”
 - „Nincs oly barbár nemzet, nincs oly elvadult nép, melyben ne lakoznék az a meggyőződés, hogy van Isten.”
 - „Hit volna az, hogy nem értesz semmit és egyszerűen aláveted magad az egyház hagyományainak?”
 - „Jobb vánszorogni az igazság útján, mint nagy vidáman letérni róla.”
 - „Hitnek nevezni az alázattal elegyített tudatlanságot – ez teljes képtelenség.”
- Összegyűjtötte: KISS ANTÓNIA

Légy te is reformátor!

Reformáció 500-adik évfordulóján számos ünnepséget, megemlékezéseket tartanak szerte az országban. Koncertek, gálaestek, katolikus-protestáns lelkészek futballmérkőzése, és még sorolhatnák. Méltatjuk a régmúlt időkben helytállt reformátorok emlékét. Nagyjaink emlékezete fontos része református identitásunknak. Mindazon cél, amelyért eleink évszázadokon át küzdöttek nem más, mit egyházunk Isten igéje szerinti megtisztítása, lecsupaszítva mindattól az emberi elgondolásból ráakódott és lassan, Krisztus arcúságot háttérbeszorító külsőségektől, mely sok évszázadon keresztül a keresztény egyház torzulásához vezetett. A reformáció eszenciája tehát nem más, mint Krisztusban helyre állítani mindazt, ami az emberi bűnös természet által megromlott.

Ha az akkori hivatalos egyházra és annak tanításainak védelmezőire gondolunk, értetlenül állunk, hogy lehetséges az, hogy nem látták, hogy tévúton járnak? Nem olvasták a szentírást? Annyira egyértelmű, hogy ami akkoriban folyt, az nem lehetett kedves Isten előtt. Kívülről, talán igen, de a benne élőknek nem feltétlen. Sok száz év távlatból szemlélni az eseményeket és ítéletet mondani könnyű. Azonban ha az egyház helyére saját magunkat helyettesítjük be, sok esetben nem ugyanazoktól a bajoktól szenved mostani életünk? Mégsem feltétlen látjuk meg magunkon, hol

vannak azok a pontok, ahol változásra van szükségünk. Krisztus arcúságunkat háttérbe szorítják saját emberi gyarlóságainkból fakadó torzulások, amire a legtöbbször szemünk sincsen, már megszoktuk magunkat úgy, ahogyan vagyunk.

Pedig nem csak az egyháznak, saját magunknak is meg kell újulnunk Krisztusban. Légy te is reformátor! Először saját életed reformátora! Fohászkodjunk, hogy Isten Szentlelke mutassa meg számunkra, hol és miben van szükség az ő helyreállító erejére. Ez nem könnyű feladat, hiszen szembe kell nézni hozzá önmagunkkal. Elfogadni, hogy életünknek vannak részei, amiben hibáztunk, eltértünk a krisztusi tervrajztól és saját elgondolásunk szerint építkeztünk. A jó hír, hogy Isten nem hagy magunkra ezzel a feladattal. Ő az, aki reformálni, helyreállítani akar az életünkben, vezetni bennünket az ő útján, a mi részünk, hogy teret engedünk az ő gyógyító, és rendteremtő erejének.

Változni, változtatni, reformálódni sosem késő, Isten adja meg számunkra, hogy az 500 éves reformáció öröksége ne csak a külsőségekben, gazdag kulturális programokban, hanem személyes életünkben is megjelenhessen, és idővel, rajtunk keresztül, mint a gyülekezet építőkövei által, felépülhessen egy 21. században is megújulni képes református egyház.

GÉRCZEI ZOLTÁN

Kőbe vésett reformáció

Idén ünnepeljük a reformáció 500 évfordulóját, ekkor tűzte ki Luther Wittenberg vártemplomára 95 tételét. A reformáció hosszú folyamata nemcsak az egyház életét, szerkezetét változtatta meg, de a társadalmi fejlődésre is nagy hatással volt.

A korabeli egyház Krisztus lényegétől, tanításától erősen eltért. Isten hatalmát emberi hatalomra cserélte, a papság „kol-duskirály” szolgatársából világi hatalmas-sággá vált. Luther és a korai reformátorok meghirdették az „Egyedül a Szentírás el-vét”, és ez alapján megfogalmazták az új kor tanításait, teológiáját.

Sajnos a reformáció egyik „vadhajtá-sa” az egyházszakadás volt. S nemcsak a katolikus egyháztól való elszakadást je-lentette, hanem a protestáns felekezetek nagy száma alakult ki -saját teológiával és hitvallással- a hitről vallott nézeteltérések következtében. A sok felekezet pedig ra-gaszkodik az egyedüli Szentírást máshogy és máshogy értelmező hitvallásaihoz.

A reformáció kétséget kizárólag Isten-nek tetsző és nagyon jelentős folyamat volt. De emlékezhetünk úgy rá, mintha az idő egy pontján megtörtént esemény lenne, megtörtént, vége? Igen, emlékez-hetünk és mi így emlékezünk. Luther és Kálvin műveit újra kiadják. Emlékfát ül-tetünk. Nagyszabású ünnepeket ren-dezünk, nagyjából úgy, mintha XY halá-lának 100 évfordulóját ünnepelnénk. Azt

hiszem reformátor elődeink tiltakoznának a legjobban.

A reformáció dinamikus dolognak in-dult. Krisztus tegnap, ma és holnap ugyan-az. A világ azonban változik, és ami 500 éve nem volt kérdés, probléma ma az. Szükség lenne Istentől kapott tudásunk-kal és a Szentlélek segítségével dogmáinkat kijavítani, kiegészíteni.

Az orvostudománnyal hozott példával tudnám szemléltetni a fentieket. Nem ke-ressük a rák vagy az aids ellenszerét, hiszen 500 éve megoldottuk a kolera meg a lepra problémáját. Természetes hogy a világ ki-hívásaira a reáltudományoknak válaszol-ni kell. Miért nem válaszol az egyház? Azt gondolom, hogy ez nagy felelősség. Mint-hogy kontár módjára nem lehet embere-ket gyógyítani, az egyház tanítását sem lehet fantazmagóriákra, hirtelen ötletekre alapozni.

Hála Gyökössy Endrének, Farkas Jó-zsefnek (és sokan másoknak) hogy elkez-dtek gondolkodni, tovább gondolni, felülír-ni a kőbe vésett magyarázatokat, dogmá-kat a keresztyén tanításban, és hála hogy minket is erre sarkallnak.

Kérjük Isten Szentlelkét, hogy világo-sítson meg minket, ismerjük meg az igaz Istent, annak teljességét, amely semmilyen hitvallásba vagy vallástételbe, és semmi-lyen könyvbe nem szorítható bele.

KISS ISTVÁN

Halottak napjára

Ezekben a napokban sokan gyertyát, mécsesét gyújtanak otthon, míg mások elzarándokolnak a temetőkbe, hogy virágot vigyenek a sírokra, rendbe tegyék elhunyt szeretteik sírját, és megemlékezzenek azokról, akik egykor itt voltak közöttünk. Eszükbe jutnak a drága emlékek, amelyeket őriznek róluk. Eszükbe jutnak a kedves mosolyok, a könnyes szemek, szeretteiknek hozzájuk szóló intelmei, a drága gyermekkor. Jó és hasznos ez az emlékezés.

Vannak közöttünk azonban sokan, akik még mindig kedves szeretteiket siratják, mert nem nyugodott meg a szívük és lelkük. Nem tudták őket teljesen elengedni. Még mindig beszélnek hozzájuk és várják a válaszokat, vagy várják vissza szeretteiket. A vigasztalódás első lépése éppen ez, hogy tudjuk elengedni szeretteinket. Természetesen nem felejtést jelent ez, hanem csupán elválást, sőt azt a boldog tudatot, hogy lesz viszontlátás. Nem szabad elfelejtenünk, hogy mi az Örökkévalónak is élünk és nem csak a mának, a minket körülvevő dolgoknak. Csak annak lehet igazi vigasztalása, aki elhunyt szerette ravatalánál tud felfelé tekinteni, Jézus Krisztus felé! Ha nem kapaszkodunk belé, akkor az ember összeroskadhat lelki terhei alatt.

Persze ez nem azt jelenti, hogy mi hívő emberek nem gyászolhatunk. Mi

keresztények is gyászolunk és gyászolnunk kell! Csupán a nemhívóhoz képest az az előnyünk, hogy a veszteséget másként éljük meg. Ha teljes odaszántságban élünk, akkor tudatában vagyunk annak, hogy minden csak kölcsönbe adatott nekünk. Jólét, egészség, emberi kapcsolatok és egyebek... Ha mindezeket el tudjuk engedni és az Úr kezébe helyezni, akkor ezek elvesztését könnyebben fogjuk elhordozni. Isten békesége pedig a fájdalom ellenére be fogja tölteni a lelkünket!

Paul Gerhardt énekköltő lelkipásztor, miután a harmincéves háború alatt két héten belül négy családtagját veszítette el, így fejezte ezt ki egyik versében:

*Ó, én lelkem mért csüggedsz el?
Van neked Istened, Őt nem vesztheted el;
Ki venné el üdvösséged,
A mennyet, amelyet Jézus szerzett neked?*

*Földi kincsem, testem, lelkem,
Mindenem, Istenem kegyelméből nyertem.
Ha Ő mindezt visszakéri,
Nem bánom, Őt áldom, ajkam Őt dicséri.*

*Ha Ő súlyos terhet rak rám,
Érjen bár bú és kár, ugyan mért aggódnám?
Ha Ő bölcsen azt rám mérte,
Tudja jól, mikor, hol jöjjön segítségre.*

LAKATOSNÉ MOLNÁR JUDIT

Gyász és vigasz

Egy nyugdíjas néni és középkorú lánya beszélgetnek.

– Anyu, emlékszel még Emmára, a gimis barátnőmre?

– Igen, miért?

– Hallottam, hogy autóbalesetben elvesztette a férjét pár hete. Pont külföldön voltam.

– Jaj, szegénykém. Gyerekek?

– Kettő fiú, gimisek... Gyáva vagyok, anya. Valamelyik nap hívott telefonon és nem vettem fel. Ugyan mit mondhatnék neki? Mindig is nyomasztott, ha egy gyászolóval kellett beszélnem.

– Pedig most lenne rád igazán szüksége.

– Ezt meg honnan veszed?

– Nyilván már túl van a temetésen, az azzal járó feladatokkal. Most már magára maradt a gondolataival. A legtöbben sajnos a gyásznak ebben az időszakában hagynak fel a gyászolóért mondott imádságokkal, a telefonhívásokkal és mindazokkal a kis figyelmességekkel, amelyek oly nagy segítséget jelentenek, ugyanis azt gondolják, hogy a szenvedő ember most már jól boldogul. Pedig a gyász első két évében sokkal inkább szükséges rájuk figyelni, mint az első két hétben. Nemhiába volt régebben egy évig a gyászruha... Az élet megy tovább a többiek számára, de nem a gyászoló esetében. ►

– De nem tudom, hogyan kezeljem a helyzetet. Még ha hosszú betegség után ment volna el a férje, de ő hirtelen, autóbalesetben vesztette el...

– Isten nem mindig segít elkerülni a szenvedést, de átsegít bennünket rajta. Neked nem a miértre kell választ adnod, hanem mellette kell lenned.

– Ja, a családom és a munkám mellett, hogy legyek mellette ekkora távolságról?

– Ez alatt nem feltétlen térbeli közelséget érts, sokkal inkább emberi közelséget. A rendszeres telefonbeszélgetések többet érnek egy egyszeri látogatásnál.

– Gondolod?

– És készülj fel rá, hogy gyászának kezdeti szakaszában mondhat olyat, amit szíve mélyén nem is úgy gondol, és amit más körülmények között soha nem mondana.

– De jó...

– És nehogy a megszokott frázisokkal traktáld szegényt!

– Mire gondolsz?

– Például „Most erősnek kell lenned!”

– ez hülyeség, ilyenkor lehet egyszer gyenge igazán az ember, mikor ki kell eresztenie a fájdmát. Vagy ott van a „Fel a fej-jel!”, „Ne hagyd el magad ennyire!”, „Idővel túl leszel rajta!” mondatok.

– Pedig nekem is ezek jutnak rögtön eszembe.

– A tanácsokkal nagyon-nagyon takarékosan bánj! És nehogy másokat állíts elé példaként, akik hősiezen hordoz-

ták a szenvedésüket! Minthogy „Bezzeg Y. nemcsak a férjét, hanem az egész családját elveszítette.” Aki gyászol, az olyan, mintha ki lenne égve. Nem lehet hatványozni a gyászt – képtelenség még jobban elégni, amikor már hamuvá lett az ember.

– Eleinte a jövőről se kérdezd. A gyász lényege ugyanis az, hogy nincs jövője. Csupán fájdalmas jelent és csordultig teli múltat jelent.

– Na de anyu, akkor azt akarod mondani, hogy meg se szólalj?

– Dehogynem. Csupán ne görcsölj rá ennyire! Ne kezdj neki prédikálni! És akkor empátiával és visszafogottsággal igazi vigasztaló lehetsz a számára. Hagyd, hogy sírja ki és beszélje ki magát! Nekünk nőknek mindig erre van szükségünk, hogy meghallgassanak. A férfiak már nehezebb esetek ilyenkor, ők próbálnak erőnek mutatkozni.

– Igen, emlékszem apura, mikor elment a bátyja.

– Pedig ő is sokat sírt, csak titokban, mikor senki se látta.

– És szerinted sikerült megélnie a gyászt?

– Remélem. Minden ember más. Nekünk az a dolgunk, hogy ott legyünk, ha szükség van ránk.

– Köszí anyu! Fel fogom hívni Emmát mihamarabb.

(A párbeszéd tanácsai Roland Antholzer: Gyász és vigasz c. könyvében alapulnak)

LAKATOSNÉ MOLNÁR JUDIT

Ha Biblia lenne a mobilom

Mi lenne, ha a Bibliánkat úgy kezel-
nénk, mint ahogy a mobilunkat?

Mi lenne, ha mindig magunkkal hor-
danánk?

Mi lenne, ha mindig visszafordul-
nánk érte, ha otthon felejtettük?

Mi lenne, ha az igékre úgy néznénk,
mint az sms-ekre?

Mi lenne, ha ajándékként adnánk?

Mi lenne, ha vészhelyzet esetén első-
ként ezt vennénk elő?

Mi lenne, ha úgy tekintenénk rá,
hogy nem tudunk nélküle élni a mai
modern világban?

Mert a Biblia olyan, mint a mobilunk.
Összeköt Istennel, ezáltal is tudunk Vele
kommunikálni, aki ezen keresztül vá-
laszol.

És miért jobb a Biblia, mint a mobil?
Mert soha nem kell a térerő miatt ag-
gódni, ugyanis Jézus Krisztus a ke-
reszthalálával megteremtette a 100%-os
lefedettséget az egész Földön és kion-
tott vérével aláírta azt a szerződést, mely
örökre szól, és állja minden számlánkat,
így ingyenesen hívható...

ISMERTLEN SZERZŐ
Forrás: Csendespercek.hu

Ítélezők kezében

– Ez a család semmilyen házi rendet nem tart be! – Mondja az egyik kollégánóm.

– Hazudozik az anyuka, szerteszt hagyja a gyerekeit, ő meg más felnőttekkel szórakoztatja magát a játszó téren. A múltkor is egy másik kislány rakta be a kicsit a hintába és úgy hintáztatta azt a csecsemőt. Azt hittem kiesik a hintából.

– Állandóan retkesek és taknyosak a gyerekek. – Egészíti ki a másik.

– Az erkélyen keresztül éjszaka másznak fel-le a rokonok, és a barátok. Úgy vágnak át minket és hazudnak nekünk, ahogy nem szégyellik – Teszi hozzá a következő.

– Azt a csecsemőt is túleteti állandóan, túl zabáltatja. – Nehezményezi egy másik.

– Mennyi idejük van még itt? – Kérdezi, egy hozzá értő kolléga.

– Szeptemberben jár le az egy év. – Válaszolom sóhajtva.

– Zsuzsi, értsd meg, ez az anyuka tönkre teszi ezeket a gyerekeket, nem jó helyen vannak mellette. – Fordul felém az egyik kollégánóm.

– Nem értem, miért kell megvárni azt, amíg „családundoruk” lesz a gyerekeknek. A szakellátásban lesz egy nevelőszülőjük, aki megfelelően gondoskodik róluk.

– Tömi a gyerekbe a tápszert! – Nehezményezi újfent a kollégánóm.

– Igen, látom én is, hogy vannak gondok, de... – Kezdem.

– Ezeken már nem lehet segíteni... Az apuka is összetörte azt az autót. Itt volt a rendőrség. – Vágnak szinte egyszerre a szavamba.

Hallom, ahogyan sorolják ennek az édesanyának a hibáit, vélt és valósnak látott bűneit. Nincs erőm megvédeni ezt az embert. A kollégák meg csak mondják, mondják, és csak mondják. Igazuk van... Ez a két szülő csak halmozza a hibákat, megsértik a házirendet, és tényleg mindig taknyosak a gyerekek, a szülők pedig nem mutatnak tiszteletet és hálát az ellátásért cserébe. A kollégák is folyton piszkálnak és neheztelnek rám emiatt a család miatt. Ráadásul mindannyian egy véleményen vannak és hangosak is. Mit tegyek? Mit tegyek? Mit tehetnék, hiszen egy szakmai team vagyunk. – Zakatolnak a fejemben ezek a gondolatok. Meghajlok előttük.

– Jó, legyen szakellátás! – Mondom ki hangosan és határozottan, hogy magam is meglepődöm a szó erejétől. Ahogyan a szó elhagyta a számat, a kollégáim arcára elégedettség ül. Nekem pedig a sósav erejével marja lelkemet a kín, most ítélem halára egy édesanyát, akinek gyerekkorában eleget kellett szenvednie, túrnia a fájdalmat, az elhanyagolást a szeretetnélkülözést, és én most kellő erővel rúgom gyomorszájba, hogy soha többé ne tudjon feltápaszkodni a földről.

Egyedül érzem magam a kollégáim között, zsibvásári tömegként fojtogatnak hangos szavaikkal. Nyitnám a számat, hogy meg mondjam, tévednek, én is tévedek, de hallgatok, pedig itt igazából most itt vagyok, ez most van! Ajkaimat nehéznek érzem nem nyílnak. Majd úgy döntök, nem nyitom. Erősebbnek látom Őket. Inkább akarok hozzájuk tartozni, egy csapat lenni velük, mint kilógni a tömegből. Nem akarok más lenni!

Elhagyva az intézményt, haza sietek, sétálok a buszhoz, a lelkem közben háborog. Szeretném, visszaszívni, amit mondtam. Lelkem tudja, nem helyes, ami elhagyta a számat. Sorra veszem az édesanyával eltöltött időt, és számon kérően nézek magamra: Zsuzsi! Nem dolgoztál eleget, nem voltál mellette, nem támogattad őt úgy, ahogyan szüksége lett volna rá. Aztán elhessegettem ezt a gondolatot. Kollégáim összefogtak, sokan vannak! A többség dönt, ebbe kapaszkodom

Miközben magammal így beszélgetek, valaki, gyengéden megérinti a karomat.

– Zsuzsa néni! – Szólít meg az édesanya

– El fogják venni tőlem a gyerekeimet?

Nem válaszolok, csak nézek rá félre biccentett fejjel és kínosan mosolygok.

– Zsuzsa néni, kérem segítsen, kérem ne hagyja... Tudom, hogy nem vagyok jó anya, és a házimunkát sem végzem el

rendesen, de tessék elhinni igyekszem, tényleg igyekszem, csak néha úgy érzem sok, nagyon sok nekem és sokszor érzem egyedül magam ezzel a teherrel. A kislányaim óvodájában és iskolájában is csak folyton követelnek, és bántanak, hiába teszek meg mindent amit kérnek sokszor nem is értem, hogy mi a baj, mit csinálok rosszul.

– Zsuzsa néni, mi a baj velem ?

– Magával? Drága anyuka! Magával nincs semmi baj, maga nagyon jó anyuka, szereti a gyerekeit, és mindent megtesz, megtesz mindent ami magától telik.

– Megsimogatom az anyuka vállát

– Menjen csak haza, és nyugodjon meg, nyugtassa meg a gyerekeit is, hogy minden rendben lesz.

Felszállva a buszra még van erőm pár másodpercig visszatartani a könnyeim, majd elengedem, engedem, hogy folyjon le az arcomon, hogy átmossa lelkemet. Hazáig sírok, és közben néma imádságba kezdek. Imádkozom, hogy legyen bátorságom elmondani, hogy egyszer és mindörökké bűneink bocsánatot nyertek, imádkozom, hogy legyen erőm megszólalni azon a nyelven, amit a kollégáim beszélnek, imádkozom, hogy szeressem más lenni, imádkozom, hogy a legközelebbi értekezleten velem legyen a Szentlélek ereje.

Mert „*Ő tegnap, ma és örökké ugyanaz*” (Zsidókhoz írt levél 13,8).

LAKATOS ZSUZSANNA

A cseresznyefa titka

Zoli nagypapájának óriási kertje volt. „Ez olyan régi, békebeli kert” szokta mondani Zoli apukája, amikor nyaralni mentek nagypapáékhoz. Volt abban a kertben mindenféle fa! Alma, dió, körte, meggy. A fák aljában vékonyszálú, selymes fű nőtt. Távolabb, a napos részen ribizli, meg egresbokrok sorakoztak. Zoli, és az unokatestvérei a vakációt mindig nagypapa kertjében töltötték.

Nagypapa a vakáció első napján maga elé hívta számos unokáját, és elmondta nekik a házirendet. A házirend roppant egyszerű volt. Nagypapánál bármit lehetett játszani, csak az étkezések idejét kellett betartani.

Egyik nyáron azonban nagypapa valamivel megtoldotta az egyetlen szabályt:

– A kertben minden fára felmászhattok. A kert közepén azonban van egy cseresznyefa, arra nem szabad felmászni! Megértettétek? Ugye, engedelmeskedtek?

A gyerekek hümmögtek, azután széledtek kedvenc foglalatosságaikhoz. A lányok végtelen hosszú gyermekláncfű-fűzért készítettek. A kicsinyek fogócskáztak. Pali csúzlit készített. Csak Zoli dünyögött magában.

– Eddig nem voltak ilyen szabályok! És éppen a cseresznyefára nem szabad felmászni! Mikor most érik a cseresznye... Ropogós és hatalmas szemek! És annak a cseresznyefának olyan kényelmes ágai

vannak, úgy érzi az ember magát rajta, mint egy kényelmes karosszékbén... Nem értem, mi ütött nagypapába! Már számtalanszor felmásztam arra a fára!

Az unokatestvérek vidám mulatozással töltötték a napot. Zoli azonban nem tudta elfelejteni a cseresznyefát.

– Engedelmeskedni kell – füstölgött magában –, de minek?

Alkonyattájt elcsendesült a kert. A gyerekek lementek a patakra. Nagypapa valahol a hátsó konyhában motoszkált. A cseresznyefa környéke üres volt. – Csak azért is felmászom! – gondolta Zoli. – Bebizonnyítom, hogy tudok mászni. Rám nem vonatkoznak a szabályok!

Valami halk hang megszólalt a szíve mélyén: – Engedelmeség!

Zoli legyintett egyet, és nem figyelt oda. A nagy fa ott állt. Tele volt sötétvörös gyümölcsökkel. Zoli fürgén felkapaszkodott. Kényelmesen elhelyezkedett az egyik öreg, görcsös ágon. Éppen egy csábító cseresznye után nyúlt, amikor éktelen zümmögés ütötte meg a fülét. A következő percben – jaj – felzaklatott darázsraj lepte el Zoli szemét, száját, fülét, fejét, kezét. Zoli kapálódzott, csapkodott, de a darázsak csak jöttek, és ezernyi fullánk fúródott Zoli bőrébe. Kapaszkodni se tudott fájdalmában, így hamarosan a fa alatt hentergett, küszködve fullánkossal ellenségei ellen. Szerencse,

hogy nagypapa felfigyelt a különös zajra, és a nagy kerti locsolócső segítségével elvette a darázsak kedvét a további támadástól. De hogy nézett ki Zoli! A darázsak alaposan helyben hagyták. Hetekig viselte a nyomát.

Nagypapa a fejcsóválva cserélgette az almaecetes borogatást Zoli arcán.

– A cseresznyefa törzsén levő odúba az idén befészkeltek a darázsak. Feltettek benneteket. A hét végén készültünk kifüstolni őket. Azután újra szabad lesz a cseresznyefára mászni. Bízom bennetek, hogy engedelmeskedtek!

REMÉNYIK SÁNDOR:

A fordító

Károli Gáspár születésének négyszázéves fordulójára.

*Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerteszét,
Belekaphat a felhők üstökébe,
Felszánhatja a tenger fenekét,
Virágmaggal eget-földet bevethet,
Törvényyé teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát...
Az alkotás jaj, kísértetbe is visz.
A fordítás, a fordítás – alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint kötve lenni,
Valaki mást, nagyobbát átkarolva,
Félig őt vinni, félig vele menni.*

*Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobb fordítója volt,
A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövétnek,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar igéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittya nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ő be nagyon kötve van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt,
Mígnem Vizsolyban végül megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítónak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél – magyarul.*

ÁLLANDÓ ALKALMAK, ELÉRHETŐSÉGEK

ÁLLANDÓ ALKALMAINK:

<i>Istentisztelet:</i>	vasárnap 10 órakor
<i>(Minden hónap utolsó vasárnapján úrvacsora osztás)</i>	
<i>Gyermek istentisztelet:</i>	vasárnap 10 órakor
<i>(az Istentisztelettel egy időben a gyülekezeti teremben)</i>	
<i>Biblia óra:</i>	csütörtök 18 órakor
<i>Ifi óra:</i>	péntek 18:30 órakor

HIVATAL NYITVATARTÁSI IDEJE:

Kedd	09:30–12:30-ig
Csütörtök	16:00–19:00-ig
Péntek	09:30–12:30-ig

ELÉRHETŐSÉGEINK

CSENKI ANDRÁS *lelkipásztor*
Cím: 1106 Budapest, Kerepesi út 69.
Telefon: +361 260 6943
e-mail: rakosfalva@gmail.com
www.rakosfalva.net

Mindenkit szeretettel várunk gyülekezetünkbe!